

Dvě totality v životě Ludmily Kublové

1. Domov v Hlučíně a první varování

Ocitáme se v Hlučíně, kde se Ludmila Kublová narodila v roce 1936. Její rodiče, otec učitel a matka z hornické rodiny, vedli aktivní český život. Tato idyla však netrvala dlouho. S blížícím se rokem 1938 se pohraničí stalo nebezpečným. Lidé s německým smýšlením začali vystrkovat růžky a otevřeně dávali najevo svou nenávist.

Paní Kublová vzpomíná na den, kdy její otec poprvé čelil otevřenému nepřátelství:

„Tatínek šel jednou ráno do školy a nějaké takové starší slečny, byly to sestry, ty stály před domem, už čekaly, až ten Čech půjde, s metlou přímo a: Raus Tschechische Schweine.“

2. Útěk na Jižní Moravu a odboj

Hitlerovo ultimátum si vynutilo okamžité vystěhování. Rodina našla útočiště na Jižní Moravě v obci Višňové. Tam bydleli v obecním domě, kde si lidé neuvěřitelně pomáhali.

V tomto zdánlivě klidném vnitrozemí však probíhal nebezpečný odboj, do kterého byl zapojen i sousední pan doktor Stoklasa.

„Zrovna ten lékař pan doktor Stoklasa, ten se zapojil do odboje Obrana národa...Pomáhal partyzánům...Pak jsme se dověděli, že měl v klopě zašité cyankáli, jo, že když prostě ho dopadnou, tak se otráví.“

Napětí se stupňovalo zejména pro Ludmilina otce, který jako učitel neuposlechl německé nařízení o zničení všeho českého.

„On neměl odvalu zničit bustu prezidenta Masaryka a schoval si ji na půdě. A teď, když se dověděli, že prostě má přijít ta veliká šťára...No prostě, ale dopadlo to dobře, protože gestapo tady přímo k nám nepřišlo.“

Konec války prožila s rodinou v lesním krytu, až do osvobození Rusy.

3. Návrat a zlom 1948

V roce 1945 se rodina vrátila do Hlučína. Otec se stal starostou a v poválečném chaosu se zachoval neuvěřitelně morálně – pomohl i německým ženám, které jej dříve urážely, vyhnout se odsunu. Naděje na svobodný život se však rozplynuly s rokem 1948.

Ludmila si od dětství uvědomovala, že komunismus není cesta jejich rodičů.

„Pionýrka jsem nikdy nebyla a já jsem toho tak litovala. Moji rodiče mě nechtěli tam pustit a mně se tak líbil ten červený šátek.“

Její otec musel skončit se starostováním kvůli komunistické straně. Komunismus pronikl do každodenního života, například nedostatkem zboží a dokonce zakazoval nevinné věci, jako jsou taneční, protože to byl podle strany buržoazní přepych.

4. Rok 1989

Svoboda přišla až v roce 1989. Paní Ludmila se účastnila i jedné manifestace v Ostravě „no a pak jsme byli nadšeni teda, že se tohle všechno obrátilo že už bude úplně dobře.“

5. Přání mladším generacím

Její vzkaz mladým lidem je odvozen z prožitku dvou totalit. Co by jim tedy přála?

„A aby nebyla válka. To skutečně taky.“